Mohos Gyula

Útravaló

Publio

Útravaló

szerző

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

„Kik hisznek bennem, azok fohászait megszívleli az Ősi Teremtő, s Ő így majd átsegít minden nehézségen”

Neked ajánlom, ki tudtad, s ihletted.

Csak egy gondolat

Mit érnek a nagy szavak,

míg a szarban, s koszban

felszívódik egy élet?

S mit ér az élet,

ha némán, tettek nélkül éled?

S ki voltál,

ha szeretet nélkül lészen véged?

2013. július 6.

Első fejezet

Az unalom ketrece

Álmatlanul forgolódom.

Enyhülést csak a hajnal hoz.

Napjaimba belepte magát

A monoton, lélekölő nyugalom.

Fiatal szívem, mely oly sok kalandra vágyna,

Sorvad szobám egyhangú nyugalmában.

Kizökkenteni eme hangulatból mi fog?

Erőt újra honnan kapok?

Mintha szétosztottam volna mindenem,

S most nem lenne hova mennem.

Mások tőlem várják a reményt, megváltást,

De nekem mégis ki ad?

Be vagyok zárva saját elmémbe,

Saját testembe, az idő őröl vasfogaival,

S ketrecbe zár, melynek nálam a kulcsa,

Csak épp használni nincs erőm.

Megfojt a négy fal, futni lenne kedvem.

De lábamban nincs hozzá erő.

S mégis az éjjel hova fussak hát?

Ha még az álmok mezején sem járok.

2012. január 13.

Báb

Mi férfi és nő között volt,

Ahhoz csak idő és csók kell,

S visszaferdül minden.

Jobb lettem hát ez idő alatt.

Keményebb, s termékenyebb vagyok,

Mint bármikor is voltam.

Most, hogy megszűnt mágiád rajtam,

Te vétkes angyal.

Erőm már nagyobb, mint bájod.

S ha vétkeznék is veled,

Az már csupán csak játék volna,

Mintsem szerelem.

S eme táncban,

Már én lennék a vezér,

S te csak csupasz marionettbábom.

2011. december 3.

Csak szaladok

Szaladok, csak szaladok,

Erdőn, mezőn, patakon át,

Csak szaladok önfeledt.

A világ próbál utolérni,

Keresi nyomom a fűben, patak vizében,

Mit tapodtam, de én csak Könnyű lábbal szaladok.

Keresi nyomom rendületlen,

Lihegő kopókkal követ,

De én csak önfeledt szaladok.

Ezer nyilat kilő felém,

Csapdát vet elém, számosat,

Véremet akarja, de Én csak szaladok.

Hegyeken, völgyeken át űz,

Éjszakában, fényes nappal,

Esőben és fagyban,

De én csak szaladok,

Kacagva szökkenek az ég felé és esek a fűbe,

Lábam, merítem friss patak vizébe.

Hajamat a szél borzolja,

Arcomat a nap sugarai töltik fénnyel,